Türkiye'de asgari ücret: Sefalet ücreti

İnsanca yaşamaya yeten vergiden muaf asgari ücret!

EKSEN YAYINCILIK

Kızıl Bayrak

Özel Sayı	214
Baskı tarihi	Haziran 2000
Sah. ve Sor. Yazı İşl. Müd.	İbrahim GÜMÜŞ
Baskı	Kayhan Matbaacılık
Fiyatı	25 000 TL.

Türkiye'de asgari ücret: Sefalet ücreti!

EKSEN

YAYINCILIK

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Laleli Caddesi, No:52/5
Aksaray/İstanbul
Tel: (212) 638 28 83

Türkiye'de asgari ücret: Sefalet ücreti!

Asgari ücret, tarihte işçi sınıfının zorlu mücadeleler sonucunda ve büyük bedeller ödeyerek kazandığı bir haktır. Amaç, ücretlerin belirli bir düzeyin altına inmesini engellemek, örgütsüz olan ve en düşük ücret alan işçi kesimlerinin bile asgari geçim koşullarını güvence altına almaktır. Böylece işçi sınıfının kendi içindeki kıyasıya rekabetin ve sermayenin bu sayede yoğunlaştırdığı sömürünün bir ölçüde sınırlandırılmasını sağlamaktır. Asgari ücretin bir hak olarak kazanılması, sermayenin dayattığı ağır sömürü ve derin yıkım koşulları karşısında emeğin korunmasının temel imkanlarından biri olmuştur.

Verilen mücadeleler sonucunda bu ve benzeri haklar yasal kazanımlar haline de dönüşmüştür. Sermaye iktidarları tarafından kağıt üzerinde kabullenilmek zorunda

kalınmıştır. Örneğin, bu konuda TC Anayasası'nın 49., 55. ve İş Yasası'nın 33. maddesinde çeşitli hükümler yer almaktadır. 49. maddede "Devlet çalışanların hayat seviyesini yükseltmek için gerekli tedbirleri alır" denilir. Ücrette Adalet Sağlanması başlığını taşıyan 55. maddede ise "Devlet çalışanların yaptıkları işe uygun adaletli bir ücret elde etmeleri ve diğer sosyal yardımlardan yararlanmaları için gerekli tedbirleri alır" denilir. İş Yasası'nın 33. maddesinde ise belirlenecek asgari ücretin tanımı yapılmıştır. Buna göre; "asgari ücret, işçilere normal bir çalışma günü karşılığı olarak ödenen ve işçinin gıda, konut, giyim, sağlık, ulaşım ve kültür gibi zorunlu gereksinimlerini günün fiyatları üzerinden asgari düzeyde karşılamaya yetecek ücrettir".

Ama gerçeğin hükmü, kağıtlar üzerinde yazılı olanlarla değil, sınıflar mücadelesinin kendi seyri tarafından tayin edilmektedir. İşçi sınıfı kağıt üzerindeki haklarını gerçek kazanımlara dönüştürmek için sınıf mücadelesini yükseltmeyi başaramadığı sürece, sermaye devletinin anayasa ve yasalarında güya işçilerin lehine yazılı olan hükümler içi boş söz kalıpları olmaktan başka bir anlam taşımaz. Dahası, işçi sınıfına haklarını var gibi göstererek göz boyamanın ve gerçek kazanımlar için mücadeleden uzak tutmanın bir aracına dönüşür. Aynen Türkiye'de olduğu gibi.

Türkiye'de mevcut asgari ücret uygulaması: Sermayenin işçi sınıfına saldırısının bir aracı

Türkiye'de asgari ücret hakkının adı var kendisi ise yoktur. Bu hakkın içi büyük ölçüde boşaltılmıştır. Bu

hakkın içinin dolu olması, asgari ücretin işçi ve ailesine insanca yaşamanın asgari koşullarını sağlaması ile mümkündür. Oysa Türkiye'de belirlenen asgari ücret düzeyi ile, işçiye ve ailesine dayatılan bir cehennem hayatıdır.

Bugün 4 kişilik bir ailenin asgari geçim masraflarının 500 milyon liraya ulaştığı koşullarda dayatılan asgari ücret sadece 80 milyon liradır. (Temmuz ayından itibaren ise net 86 milyon liraya yükseltilecektir!) Bunun ne demek olduğunu anlatmak bile gereksizdir. Asgari ücret, depremde yerle bir olma adayı kötü bir evin bir aylık kirasını bile karşılamamakta, insanları kuru ekmekle geçinmeye mahkum etmektedir.

Tarihsel olarak, sermayenin saldırıları karşısında emeğin korunma aracı olan bu hakkın içi Türkiye'de boşaltılmış, üstelik sermayenin emeğe saldırısının bir aracı olmuştur. Türkiye'de mevcut asgari ücret uygulaması, vahşi sömürünün devletin yasal güvencesi altında sürdürülmesi anlamına gelmektedir. Bu haliyle, emeğin korunmasının değil, sefalet ve yıkımını derinleştirmenin bir aracına dönüştürülmüştür.

Devlet, bu sayede işçi sınıfının en ağır koşullarda sömürüsünü ve sistemli olarak yoksullaştırılmasını meşrulaştırmakta ve güvence altına almaktadır. Yanısıra brüt asgari ücret üzerinden %30'lara varan vergi ve kesintiler ile işçi sınıfının cebinden sermayeye kaynak aktarmanın aracı olarak kullanılmaktadır.

Türkiye gelir dağılımında, zengin ve yoksul arasındaki uçurumun en derin, sermaye-servet ve emek-sefalet arasındaki kutuplaşmanın ise en keskin olduğu 3-5 ülkeden biridir. Bu uçurumun sürekli büyümesinde asgari

ücretin ağır bir sefalet ücreti olarak dayatılmasının temel bir rolü vardır.

OECD üyesi ülkeler içinde asgari ücretin dolar olarak en düşük olduğu ülke yine Türkiye'dir. Bugün aylık brüt 201, net 148 dolar ancak etmektedir. Diğer OECD ülkelerinde ise asgari ücret aylık 1000 ila 2000 dolar arasındadır.

İşçi sınıfının çoğunluğu için azami sefalet ücreti

Sendikal örgütlenme ve toplusözleşme haklarını işçi sınıfının ancak küçük bir kesiminin kullanabildiği ülkemizde asgari ücretin ne düzeyde belirleneceği, işçi sınıfının yaşam koşullarını tayin etmede daha yakıcı bir önem kazanmaktadır. Çünkü Türkiye'de asgari ücret herşeyden önce işçi sınıfının çoğunluğu için azami ücret anlamına gelmektedir.

Türkiye'de sigortasız çalıştırılan işçilerin sayısının 5 milyon civarında olduğu tahmin edilmektedir. Bu kesimlerin aldığı ücret ise ya asgari ücret ya da bunun daha da altıdır. Yanısıra sigortalı çalışan işçi ve emekçilerin çoğunluğu da asgari ücretle çalıştırılmaktadır. Yani, asgari ücret mahkumlarının sayısı 5 milyonun çok üzerindedir. Aileler de hesaba katıldığında, asgari ücret saldırısının doğrudan muhatap olanların sayısının 30 milyonu aştığı söylenebilir.

Tüm işçi sınıfına yönelik bir saldırı

Asgari ücretin koyu bir sefalet ücreti olarak

belirlenmesi, işçi sınıfı ve emekçilerin sadece asgari ücretle çalışan kesimlerini hedef almamaktadır. Bu, işçi sınıfının tüm kesimlerine yönelik saldırının temel bir aracı olarak kullanılmaktadır.

Sermaye sınıfı, her TİS sürecinde, örgütlü işçilerin görece yüksek ücretlerinin de asgari ücret düzeyine düşürülmesi ve kazanılmış diğer hakların gaspedilmesi yönünde baskı uygulamaktadır. Asgari ücretin düşük tutulması, tüm diğer ücretlerin asgari ücret seviyesine doğru aşağıya çekilmesini kolaylaştırmaktadır.

Dahası, işverenler, her toplusözleşme sonrası bir eliyle verdiğini toplu tenkisatlar yoluyla diğer eliyle geri almaktadır. Çıkarılan işçilerin yerine asgari ücretten yeni işçi alınmakta ve sendikalı işçilerin oranı giderek düşürülmektedir. Asgari ücretin bu kadar düşük belirlenmesi, sadece diğer ücretleri aşağıya çekmekle kalmamakta, tensikatlar konusunda işverenlerin iştahını daha da kabartmaktadır.

Yanısıra Türkiye'de hiçbir işçinin iş ve gelecek güvencesi yoktur. Dolayısıyla bugün asgari ücretle çalışmayan işçilerin yarın asgari ücret dayatması ile karşı karşıya kalmayacağının hiçbir güvencesi yoktur. Özelleştirme, sendikasızlaştırma, taşeronlaştırma, tensikat saldırısı ile karşı karşıya olan kesimler başta olmak üzere, asgari ücret işçi sınıfının gitgide daha geniş kesimlerinin kafasına dayanmış bir silahtır burjuvazinin elinde.

Kamu emekçilerinin ve emeklilerin aylıkları, yanısıra tarımda mevsimlik çalışan işçilerin ücretleri belirlenirken de mevcut asgari ücretin düzeyi önemli bir gösterge olmaktadır.

Sermaye iktidarı asgari ücreti tespit ederken saldırısını

bu kapsamda düşünmektedir. İşçi sınıfının bütününü hedef tahtasına koymakta ve sistemli olarak yoksullaştırmanın bir aracı olarak kullanmaktadır.

İşçi sınıfının temel yaşam haklarının ve gelecek güvencesinin yok edilmesi

Asgari ücretin ağır bir sefalet ücreti olarak dayatılması sadece yetersiz beslenme ve açlık sınırında yaşamak sorunundan ibaret değildir. Bu, işçinin ve ailesinin her türlü yaşam ve gelecek güvencesinden de yoksun bırakılması demektir. Asgari ücretle çalışan kesimlerin aldığı kuru ücret dışında hiçbir yaşam ve gelecek güvenceleri yoktur. Bu ücretin de ağır bir sefalet ücreti olarak belirlenmesi, asgari ücret mahkumları için yaşamın her alanında bir ölüm fermanı anlamına gelmektedir.

** Asgari ücretin ağır bir sefalet ücreti olarak belirlenmesi, işçi sınıfının çoğunluğunun sağlık alanındaki haklarının elinden alınmasıdır.*

En ağır iş ve yaşam koşullarından ve yanısıra yetersiz beslenmeden ötürü her türlü ölümcül hastalığa kapıları en fazla açık olanlar asgari ücret mahkumlarıdır. Buna karşın, asgari ücretle çalışanların önemli bir kesimi her türlü sosyal hak ve güvenceden yoksundur. Sosyal güvenlik kapsamında olanlar ise sağlık kurumlarındaki özelleştirme saldırısı yüzünden hastane-tedavi-ilaç masraflarının önemli bir bölümünü kendi ceplerinden ödemek zorunda kalmaktadır. Asgari ücret tutarı üzerinden hiçbir işçinin kendisinin ve ailesinin sağlık

giderlerini asgari düzeyde bile karşılama imkanı yoktur.

** Asgari ücretle çalışan kesimlerin gerçekte emeklilik hakları ve diğer her türlü gelecek güvenceleri de ellerinden alınmıştır.*

Asgari ücretle çalışanların önemli bir bölümüne aynı zamanda sigortasız çalışma dayatılmaktadır. Diğer bölümünün ise sigorta primleri düzenli olarak yatırılmaz. Asgari ücretle çalışan işçilerin işten atılması daha kolaydır. Kıdem ve ihbar tazminatları çoğu zaman ödenmez. SSK primleri ödenmediği için de işyerinde çalıştığını bile kanıtlayamazlar. Her an işsiz kalma tehlikesiyle karşı karşıyadırlar. Bu yüzden gerekli prim ödeme gün sayısını tamamlayarak emekli olabilmek imkanından yoksundurlar. Tüm bu engelleri aşabilen az sayıda işçinin ise, böylesi ağır çalışma ve yaşam koşullarından 60 yaşına kadar yaşayabilmesi ve emekli maaşı alabilmesi nadiren mümkün olmaktadır.

** Asgari ücrete mahkum olmak demek, işçi-emekçi çocuklarının eğitim hakkının da elinden zorla alınması demektir.*

Asgari ücretle çalışanlar, devlet okullarında bile "paran varsa eğitim!" ilkesinin gitgide hakim kılındığı bu ülkede çocuklarının eğitim masraflarını karşılamak imkanından yoksundurlar. Bugün özel bir okulda eğitim görmenin bir aylık masrafı ise, işçinin 5 aylık asgari ücret tutarıdır.

Sermaye devleti bir yandan 8 yıllık, 12 yıllık kesintisiz eğitim demagojisi yapmakta, diğer yandan ise işçi-emekçi çocuklarını okuldan ayrılıp çalışmak zorunda bırakmaktadır. İşçi-emekçi çocukları, aileye dayatılan ağır

sefalet koşullarından dolayı ev geçimine katkıda bulunmak için okulu terkedip vahşi sömürünün pençesine düşürülmektedir. İşte devlet asgari ücreti ağır bir sefalet ücreti olarak tayin ederken, aynı zamanda milyonlarca işçi-emekçi çocuğunun sefil geleceğini de tayin etmektedir.

** Asgari ücrete mahkum olmak, sosyal ve kültürel yaşamdan dışlanmak demektir.*

Asgari ücretle çalışan işçi ve emekçilerin gazeteye, dergiye, kitaba, sinemaya, tiyatroya vb. para ayırabilmesi mümkün değildir. Böylelikle sosyal ve kültürel yaşam adına kitleler burjuva TV'lerin "bedava hizmet sunan" aptallaştırıcı, yozlaştırıcı, çürütücü kuşatması altına alınmaktadır.

Kapitalist toplumda emeğin ayaklar altındaki konumunun göstergesi

Sermaye bu konuda ne yalan söylerse söylesin, gerçekte asgari ücret belirlenirken, işçinin (ailesi hariç) alması gereken günlük kalori miktarı ve buna denk düşen asgari besin giderleri esas kıstas alınmaktadır. Bunun ötesinde, insanı insan kılan diğer toplumsal-sosyal-kültürel yaşamsal ihtiyaçların hiçbiri hesaba katılmamaktadır.

Bu ne demektir? İşyerindeki bir makinanın iş görebilmesi için tüketmesi gereken enerji miktarı ve buna denk düşen yakıt masrafları nasıl hesaplanırsa, işçinin asgari ücreti de öyle hesaplanmaktadır. İşçi, ertesi gün üretime devam edebilmek için belirli bir miktarda kaloriyi

mutlaka almak zorundadır. Yoksa ayakta duramaz ve çalışamaz hale gelir. Ayakta duramaz ve çalışamaz ise patronun işini göremez hale gelir. Sermayenin asgari ücret hesabının esası budur.

Sermayenin gözünde işçinin üretimde kullanılan herhangi bir makinanın herhangi bir parçasından farklı bir değeri yoktur. Hatta makinadan daha da değersizdir. Daha da hor görülür, daha da tepe tepe kullanılır. İşveren makinanın ihtiyaçlarını itinayla karşılar. Bakımını, onarımını düzenli olarak yaptırtır. Bunun için gerekli olan masraflardan kaçınmaz. Çünkü zamanından evvel yıpranacak ve bozulacak bir makinayı yenilemesinin maliyeti çok daha yüksektir.

Ama işçi sözkonusu olduğunda durum böyle değildir. İşçi en az ücretle en çok çalıştırılarak, en kısa sürede posası çıkartıldıktan sonra kapı dışarı edilebilir. Nasıl olsa işten atılanın yerine dışarda milyonlarca işsiz sırada sömürülmeyi beklemektedir. Ve yeni işçi almanın kapitalist için hiçbir ek maliyeti yoktur. Tersine ücretleri düşürerek bu işten daha da kazançlı çıkacaktır.

Demek ki sermayenin gözünde işçi toplumsal bir varlık, bir insan değildir. Basit bir üretim aletidir. Bu, sermayenin emeğe, işverenin işçiye gerçek bakışının özlü bir ifadesidir. Bu bakış ahlaksal değil, maddi sınıfsal çıkarlar üzerinde yükselmekte ve onun tarafından belirlenmektedir.

Buna göre, işçinin sosyal, kültürel hiçbir etkinlikte bulunmaya hakkı yoktur. Bu nedenle işçiyi açlıktan öldürmeyecek düzeydeki 3500 kalori hesabı üzerinden belirlenen asgari ücretin üzerine çıkan her kuruş masraf sermayenin gereksiz israfı olarak görülmektedir.

Sadece sefil bir yaşamın değil hayvani koşullarda çalışmaya zorlamanın da aracı

Asgari ücret sadece işçinin sefil yaşam koşullarını belirlemekle kalmıyor. Beterin beteri çalışma koşullarını da belirliyor. Asgari ücretin ağır bir sefalet ücreti düzeyinde belirlenmesi, normal çalışma süresinin çok çok üstünde çalışmaya zorluyor. Geçimini sağlayacak düzeyde bir ücret aldığı koşullarda fazla mesaiye kalmayı tercih etmeyecek olan işçiler, dayatılan asgari ücret düzeyi karşısında fazla mesaileri bizzat kendisi ister konuma düşürülüyor.

Sağlıksız ve ağır iş koşullarında haftada 6-7 gün, günde 10-12-14 saat çalışmak işçinin fiziki olarak posasının çıkartılması anlamına geldiği gibi, işçiyi işin kölesi haline getiriyor. Evden işe, işten eve, çalıştığı sürece işçinin hayatı bundan ibaret oluyor. İşçi iş dışındaki her türlü sosyal yaşamdan bütünüyle ve zoraki kopartılıyor. Sosyal, kültürel, siyasal etkinlikler için ne zaman, ne de imkan kalıyor. İşçiye tam bir tecrit hücresi yaşamı dayatılıyor ve yaşamanın kendisi sürekli işkence haline dönüşüyor.

Böylelikle, asgari ücretin asgari yaşam koşullarının çok altında belirlenmesi, işçi sınıfının sadece bedensel olarak değil, zihinsel olarak da çökertilmesinin temel bir aracına dönüşüyor.

Sermayenin asgari ücret yalanları

Şimdi sermayenin asgari ücreti ağır bir sefalet ücreti olarak dayatırken sarıldığı yalanlara bakalım. Sermaye

sınıfı, "asgari ücreti düşük belirliyorum, çünkü işçileri daha çok sömürmek ve daha fazla kâr etmek istiyorum" demeyeceğine göre, bu tür yalanlara sarılıp işçi ve emekçilerin kafasını bulandırmak isteyecektir.

Sermayenin sözcülerine göre asgari ücretin yüksek olması nelere yol açar?

** Enflasyonu arttırır! Bu da dönüp gerisin geri işçiyi vurur!*

Böylece asgari ücretin düşük tutulması sayesinde enflasyonun yenileceği ve bundan sonuçta işçilerin kazançlı çıkacağı hayali körüklenmektedir. Ücretlerin düşük tutulması ile enflasyon oranı düşecek olsaydı, Türkiye'de bugüne kadar enflasyonun kökünün hepten kurutulmuş olması gerekirdi. Onyıllardır zaten sefalet ücretlerinin hüküm sürdüğü bu ucuz işgücü cennetinde enflasyonun yüksek olmasının nedeni işçi ücretleri değildir.

Enflasyonun gerçek sorumlusu kapitalist ekonomidir, onun çözümsüz yapısal sorunlarıdır. Bu sorunlar emperyalizme bağımlılık tarafından daha da perçinlenmektedir. Yüksek enflasyondan en çok kazanç sağlayan kesim ise yine sermaye sınıfıdır. Devlet bütçesinin yarısından çoğunun borç faizlerinin ödenmesine ayrıldığı bir ülkede, enflasyonla mücadele adına işçi ücretlerinin hedef alınması ise tam bir sahtekarlıktır. Enflasyonla mücadele gibi bir niyeti olanların, herşeyden önce tüm iç ve dış borçları geçersiz ilan etmeleri gerekir.

Diğer yandan enflasyon oranının düşmesinin kendi başına işçilerin yaşam koşullarında bir iyileşmeyi beraberinde getireceği de doğru değildir. İşçilerin alım

gücünün yok edildiği, ücretlerin dibe vurduğu, ağır bir sefaletin dayatıldığı koşullarda, enflasyon oranları düşse bile bunun işçi sınıfına hiçbir yararı dokunmayacağı ortadadır.

** Kayıt dışı ekonomiyi teşvik eder!*

Sermaye devleti, patronların vergi vermeden üretim yapmalarını bizzat kendi eliyle teşvik etmektedir. Sürekli olarak vergi ve sigorta prim borçlarını affetmekte, faizlerini sıfırlamaktadır. İşçi sınıfına karşı baskı ve terör aygıtlarını her geçen gün daha da yetkinleştiren sermaye devleti, kayıt dışı ekonomiyi önlemek konusunda ise en ufak bir adım atmamaktadır. Devlet istese kayıt dışı ekonomiyi kayıt altına almanın tüm imkanlarına sahiptir. Ama bu devlet, sermayenin kayıtlı ya kayıtsız servet birikiminin koruyucusu olduğu için, buna hiçbir zaman yanaşmaz.

Asgari ücretin ağır bir sefalet ücreti olarak belirlenmesine gerekçe göstermek istediğinde, kayıt dışı ekonominin büyüklüğü gündeme getirilmekte ve bunun daha da artmasının ekonomiye de işçilere de zararlı olacağı söylenmektedir. Yani devlet diyor ki işçilere, ben sermayeden vergi almamaya, vergi kaçırılmasını teşvik etmeye, kaçak işyerlerini denetlememeye, sigortasız işçi çalıştıran işverenlere göz yummaya devam edeceğim. Buna karşılık sen, daha düşük ücreti kabul et ve bu sayede işveren belki senin sigorta primini yatırmayı ve vergisini ödemeyi tercih edebilir. Bu, kuzuyu gidip kurdun eline teslim etme ve sonra da kurttan insaf bekleme sahtekarlığıdır.

Bu ülkede asgari ücret sadece bu yıl değil, her zaman

ağır bir sefalet ücreti olarak belirlenmiştir. Peki bu sayede kayıt dışı ekonomi kayıt altına mı alınmıştır? Sigortasız işçi çalıştıran işverenler işçileri sigortalı çalıştırmaya mı başlamıştır? Sendikasız işyerlerine sendika mı gelmiştir?

Hiçbir işveren asgari ücretler daha da düşük olunca, ne vergi vermek ne de işçiyi sigortalı çalıştırmak yolunu tutar. Asgari ücret yüksek olursa kayıt dışı ekonomi daha da büyür demek, gerçekte kayıt dışı ekonomiyi ve bu tür işyerlerinde işçi sınıfının her türlü hak ve hukuktan yoksun olarak vahşi koşullarda sömürüsünü mazur göstermek ve teşvik etmek demektir.

** Yatırımları azaltır! İşsizliği arttırır!*

Asgari ücret yüksek olursa, sermaye kesiminin yatırım yapmak yerine parasını banka ya da borsada değerlendirmeyi tercih edeceği söylenir.

Biz de karşılığında aynı gerçeği bir kez daha tekrarlıyoruz. Eğer ücretlerin düşük tutulması sayesinde yatırımlar çoğalıp işsizlik azalmış olsaydı, Türkiye'de bugün tek bir işsizin kalmaması gerekirdi. Ve her taraf fabrikalar ile dolup taşardı. En başta da gerçek ücret düzeyinin mevcut asgari ücretin bile yarısını bulmadığı, emeğin sudan ucuz sömürüldüğü Kürt illerinde. Oysa gerçek bunun tam tersidir.

Evet, tekelci sermaye üretim yatırımı yerine sermayesini faize yatırıp para kazanmayı tercih etmektedir. Bu doğrudur. Ama bunun nedeni ücretlerin yüksekliği değildir. Bugün işçiler hiçbir ücret almadan çalışsalar bile, kapitalist ekonomide yeni üretim yatırımları açısından bir sıçrama meydana gelmeyecektir.

Binlerce, onbinlerce yeni fabrika açılmayacaktır. Çünkü işçi sınıfı ve emekçi yığınların artan sefaletinden ötürü, üretilecek mallar için pazar imkanları dünya ölçeğinde sürekli daralmaktadır ve mevcut pazarlar için tekeller arasında kanlı bir rekabet yaşanmaktadır. Kapitalist, toplumsal ihtiyaçları karşılamak için değil, sadece daha fazla kâr edebilmek amacıyla ve sadece bu koşullarda üretimde bulunur. Kapitalist düzen altında milyonlar işsiz ve aç iken, yeni fabrikalar açılmadığı gibi, mevcut fabrikaların ürettiği mallar da ihtiyacı olanların hizmetine sunulmaz.

Yatırımların azalmasının temel nedeni kapitalist ekonominin anarşik düzeni ve onun aşırı üretim krizidir. Çünkü emekçi çoğunluk sefalet koşullarında en temel ihtiyaçlarını bile satın alamaz bir duruma sürüklenmiştir. Bir tarafta açlık ve sefalet kol gezerken, diğer tarafta fabrikaların depoları satılamayan mallar ile ağzına kadar doludur.

Kapitalist ekonominin yapısal sorunları üretici yatırımları sınırladığı gibi işsizliği de sürekli çoğaltır.

Yanısıra patronlar her zaman en az işçiyle en çok üretimi yapmak yolunu tutarlar. Ücretlerin düşüklüğü ise işsizliği azaltan değil tersine çoğaltan bir rol oynar. İşçi geçinebilmek için normalde iki işçinin yapacağı işi tek başına yapmaya zorlanır.

Görüyoruz ki, işçi ve emekçilerin üç kuruşluk asgari ücreti neredeyse kapitalist ekonominin bütün felaketlerinin baş sorumlusu ilan edilmektedir. Böylece sermaye hem kendi düzeninin ve iktidarının yarattığı sorunların sorumluluğundan kurtulmaya çalışmakta, hem de bu

sorunların çözümüne hiçbir katkı sunmayacak, sadece işçi sınıfının sömürüsünü daha ağırlaştıracak olan saldırı politikalarına kılıf dikmektedir.

Gelip geçici değil sürekli bir saldırı

Kapitalizmde, ücretler aşağıya çekildikçe ve işçi sınıfının sefaleti derinleştikçe, sermayenin kârı ve servet birikimi o ölçüde artar. Azami kâr elde etmek ve kapitalistin servetini sürekli büyütmek amacı üzerine kurulu olan kapitalist üretimde, işveren işçinin emek gücünü mümkün olan en düşük fiyatla satın almaya çalışır. Belirlenmesi sermayenin eline bırakılmış bir asgari ücret, en başta bu yüzden hiçbir zaman sefalet ücreti olmaktan öteye gidemez.

Yarın, ekonomi düze çıktığında ücret koşullarının kendiliğinden iyileşeceği, geçmiş kayıpların telafi edileceği vb. sözlerin ise hepsi yalandır. Kapitalist ekonomi, işçi sınıfının hakları mezara gömüldüğü, işçi sınıfı sefalete boğulduğu sürece ve ancak bu sayede ayakta durur. Türkiye burjuvazisinin gelmiş geçmiş tüm "ekonomik zaferlerinin" altında işçi sınıfına dayatılan ağır sefalet koşullarının imzası vardır. Bunların hiçbirinin karşılığı ödenmemiştir ve haklar söke söke kazanılmadıkça da ödenmeyecektir.

Örneğin '60'lı yıllar ile bugünkü koşullar arasında bir karşılaştırma yapalım. Asgari ücret düzeyi üzerinden 1963'de 1 kg. ekmek almak için işçilerin 49 dakika çalışması yeterliydi. Fakat 1998'de 1 kg. ekmek için, işçiler 1 saat 41 dakika çalışmak zorunda kalmıştır. Bu rakamlar, son 40 yıldır işçilerin ücretlerinin sistematik

olarak düşürüldüğünün bir göstergesidir. Sermaye iktidarının onlarca yıldır dilinden hiç düşürmediği "bir-iki yıl fedakarlık yapın, sonra düzlüğe çıkacağız" sözleri koca bir yalandır. İşçi sınıfı onlarca yıldır dişini sürekli sıkmaktadır. Sonuç ise ortadadır. İşçi ve emekçiler için, sömürünün ve sefaletin artması, sermaye sınıfı için ise servetin ve sefahatin artmasıdır.

Yanısıra emperyalist bağımlılık ve işbölümü ilişkileri içinde Türkiye kapitalist ekonomisinin ayakta kalabilmesinin ve rekabet edebilmesinin temel dayanağı ucuz işgücü sömürüsüdür. Bu da asgari ücretin en ağır sefalet ücreti olarak belirlenmesini sermayenin çıkarları açısından bir kez daha şart koşmaktadır. Tekelci sermaye grupları da, dünya pazarına açılabilmek ve yanısıra yabancı sermayenin gelmesini teşvik etmek için ücretleri daha da düşürmek ve sömürü oranlarını daha da arttırmak istiyorlar.

AB'ye girebilmek için ekonominin rekabet gücünün yükseltilmesini isteyen sermaye sınıfı, bunun ancak işçi ve emekçilerin sefaletinin derinleştirilmesiyle sağlanabileceğini çok iyi biliyor. AB'nin ekonomik sorunları çözeceğini ve sosyal hakları geliştireceğini söyleyenler ise ya hayalperest ya da sahtekardırlar. İşçi sınıfından AB'ye girmek için fedakarlık istiyorlar. AB'ye girildiğinde bunun karşılığının verileceğini vaadediyorlar. Bugün Avrupa pazarı ile rekabet için fedakarlık isteyenler, yarın Uzak Doğu, sonra Çin, sonra Latin Amerika vb. pazarlar ile rekabet için fedakarlık isteyeceklerdir. Sermaye iktidarı hüküm sürdükçe, bu fedakarlık istemlerinin de sonu hiç gelmeyecektir.

Tüm bunlar gösteriyor ki, sermayenin sefalet ücreti

saldırısı süreklidir. Bu saldırının önüne sadece işçi sınıfının örgütlü mücadelesi barikat örebilir. Sermaye iktidarı yıkılmadıkça ise, işçi sınıfının bu sefaletten kurtuluşu asla mümkün olmayacaktır.

Sendika ağalarının ve işveren örgütlerinin asgari ücret konusundaki tutumu

Sendika ağaları, asgari ücret konusunda iş lafa gelince mangalda kül bırakmazlar. İşçinin ailesiyle birlikte tüm tüketim harcamalarının esas alınmasını, ücretin ulusal düzeyde, sanayi/tarım kesimi ayrımı yapılmadan belirlenmesini, satın alma gücünün ileriye dönük olarak korunabilmesi için gerekli iyileştirmenin ayrıca ilave edilmesini, belirlenen ücretin adil gelir dağılımını sağlamaya yönelik olmasını ve refahtan pay içermesini, asgari ücretin vergi dışı bırakılarak işçiye net ödenmesini vb., vb. dile getirirler. Böylece kendilerini işçi sınıfının çıkarlarının temsilcisi gibi göstermek isterler.

Ama bunlar hep sözde kalır. Asgari ücret komisyonunda onyıllardır bir kayıkçı dövüşüdür sürüp gider. Bu taleplerin hiçbirisinin kabul edilmeyip ağır sefalet ücretlerinin dayatılması karşısında, sonuçta sendika ağaları kıllarını kıpırdatmazlar. Bugüne kadar asgari ücret dayatmaları karşısında eyleme geçtikleri, üretimden gelen gücü harekete geçirdikleri, taleplerin kabul edilmesi için kararlı bir mücadele verdikleri hiç görülmemiştir. Çünkü sendika ağaları sermayenin işçi sınıfı içindeki ajanlarıdır ve asgari ücret konusunda da gerçekte sermayenin çıkarlarının temsilcisidirler. İşçi sınıfı asgari ücret konusunda sendika ağalarından hiçbir beklenti içinde

olmamalıdır. Ancak tabandan bu konuda örgütlü bir mücadele basıncı sayesinde sendika ağaları adım atmaya zorlanabilir. Bunun ötesinde ise, bu hainler sendikalarımızın başından defedilmedikçe, asgari ücret sorunu konusunda da işçi sınıfının mücadelesinin önü açılamayacaktır.

İşveren temsilcilerinin ise asgari ücret konusundaki saldırıları hiçbir zaman dur durak tanımaz. Beterin beteri dayatılır. Böylece hem mevcut sefalet ücretinin, kötünün iyisi olarak görülerek kabullenilmesini sağlamaya çalışırlar. Hem de daha beterini hayata geçirmek için fırsat kollarlar.

TİSK, 16 yaş altı için ayrı, 16-25 yaş için ayrı ve 25 yaş üstü için ise ayrı ücret saptanmasını istiyor. Ayrıca, toplu iş sözleşmesi yapılan ve yapılmayan işyerleri için farklı ücret belirlenmesini, asgari ücretin bölgesel ve işkolları farklılıklarına göre saptanmasını talep ediyor.

Yürürlükte olan asgari ücretin hiçbir meşruluğu yoktur

* İşçilerin insanca yaşama koşullarının gerekleri değil, İMF-TüSİAD'ın yıkım programının gerekleri esas alınmıştır. Asgari ücretin ne olacağı doğrudan doğruya İMF'nin direktifleri sonucunda belirlenmiştir.

* Hesaplama, işçi ve ailesi üzerinden değil, tek kişi üzerinden yapılmıştır. İşsizlik oranının bu kadar yüksek olduğu ve işsizlere hiçbir sosyal ödeneğin yapılmadığı bir ülkede, asgari ücretin tek bir kişinin geçim masrafları üzerinden tespit edilmesi kabul edilemez.

* Geçmiş dönem ücret kayıpları telafi edilmemiştir.

Enflasyon oranında yapılan ücret artışı, geçmiş yılların kayıpları görmezden gelinerek, çalışanların enflasyona ezdirilmeyeceği demagojileri eşliğinde yürürlüğe sokulmuştur. Gerçekte ise, işçilerin reel ücretleri sistematik olarak düşürülmektedir.

* Hedef enflasyon oranı dayatmasıyla sefaletin daha da derinleştirilmesi güvence altına alınmıştır. İşçinin cebinde gerçekleşen enflasyon oranı, açıklanan enflasyon oranının çok üzerindedir.

* 6'şar aylık dilimler üzerinden hesaplama yöntemiyle işçiler ek kayıplara uğratılmıştır.

* Sermayenin doğru dürüst vergi vermediği bu ülkede asgari ücret yüksek oranda vergilendirilerek işçiler bir de bu yolla soyulmuştur.

* Asgari ücretin belirlenmesinde işçi sınıfına hiçbir söz ve temsil hakkı tanınmamıştır. Asgari ücret komisyonu bütünüyle sermayenin temsilcilerinden oluşmaktadır.

* Belirlenen asgari ücretin tüm diğer gerekçeleri de yalan ve geçersizdir. (Enflasyona karşı mücadele, istikrar, yüksek belirlenirse kayıt dışı teşvik edilir, işsizlik daha da artar, vb.)

Tüm bu nedenlerle, mevcut asgari ücretin hiçbir meşruluğu yoktur. Bu tek taraflı bir dayatmadır. Asıl sorun buna boyun eğip eğmemektir.

Bu dayatmaya boyun eğmemek elimizdedir

İnsanca yaşama koşullarını sağlayacak bir asgari ücret düzeyi işçi sınıfının vazgeçilmez bir hakkıdır. Bu haktan

vazgeçmek demek, insanca yaşama hakkından vazgeçmek demektir. Ailemizin ve çocuklarımızın bugününün ve geleceğinin telef edilmesini kabullenmek demektir.

Eğer biz boyun eğersek, asgari ücret Temmuz ayından itibaren net 86 milyon 650 bin lira olacaktır.

Sermayenin tek taraflı olarak belirlediği ve dayattığı asgari ücret rakamı, işçi sınıfının mücadelesinin gücüyle değiştirilebilir ve değiştirilmek zorundadır. 1989'dan itibaren yükselişe geçen işçi-emekçi hareketinin etkisiyle asgari ücret artış oranlarında sağlanan görece iyileşmeler bunun başarılabileceğinin en somut kanıtıdır. 1989-1993 arasında reel olarak artan asgari ücret, sonrasında sınıf hareketinin genel bir durgunluk içine girmesiyle bugüne kadar hep gerilemiştir.

İşçi sınıfı saldırılara karşı mücadele bayrağını yükseltmeyi başardığı oranda, diğer haklar gibi asgari ücret alanında da sınıfın çıkarları doğrultusunda kazanımlar elde etmek mümkün olacaktır.

Bu noktada en önemli görev, işçi sınıfının halen örgütlü kesimi olan sendikalı işçilere düşmektedir. Sendikalı işçiler, asgari ücretin belirlenmesi sürecine etkin olarak katılmalıdırlar. Çünkü asgari ücretle çalışan işçiler örgütsüzlük nedeniyle bu sürece müdahale edememektedirler.

Bu sorunun bütün sınıfın çıkarlarını ilgilendirdiği bilinciyle ve sendikal örgütlülüğü güç olarak kullanarak, asgari ücretin insanca yaşanabilir bir düzeye çıkarılması talebi yükseltilmelidir. TİS süreçleri bu hedefle bağlantılı olarak ele alınmadığı sürece, hem anlamlı bir kazanım elde etmek, hem de sermayenin yeni saldırılarını püskürtmek mümkün olmayacaktır.

Asgari ücretin TİS sürecinde belirlenmesi hakkı için de mücadeleyi yükseltmeliyiz. 15 tane işçi düşmanının milyonlarca işçinin kaderini tayin etmesine seyirci kalamayız. Ama hem bu hakkı kazanmanın, hem de bu toplu pazarlığın sendika ağaları eliyle toplu satışa dönüşmesini engellemenin yolu, mücadeleyi taban örgütlülükleri ve öncü devrimci işçi platformları zemininde örgütleyerek yükseltmeyi gerektirmektedir.

**** Mevcut asgari ücret geçersiz ilan edilsin!***

**** İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret!***

**** Asgari ücret tespit komisyonu kaldırılsın! Asgari ücret toplusözleşme yoluyla belirlensin!***

**** 4 kişilik bir ailenin tüm gereksinmeleri dikkate alınsın!***

**** Geçici işçiler, part-time çalışma yapılan işkolları da asgari ücret kapsamına alınsın! Çırak ve stajyer öğrencilere ücretleri tam olarak ödensin!***

**** Asgari ücret anlaşmazlığına ilişkin grev ve genel grev hakkı!***

Bunlarla birlikte;

**** 7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası! Sağlığa zararlı ve tehlikeli işlerde azami 5 saatlik işgünü!***

**** Kesintisiz iki günlük hafta tatili! 6 haftalık yıllık ücretli izin!***

**** Her türlü fazla mesai yasaklansın!***

**** 14 yaşından küçük çocukların çalıştırılması yasaklansın! Geleneksel çıraklık uygulaması tasfiye***

edilsin!

** İş güvenliğine ve sağlıklı çalışma ortamına ilişkin teknik ve sıhhi düzenleme ve önlemlerin gerekleri yerine getirilsin!*

** Esnek üretim, prim, parça başı, akord vb. çalışma sistemleri ve taşeronlaştırma yasaklansın!*

Kahrolsun sermaye iktidarı!
Yaşasın sosyalizm!

Asgari Ücret Komisyonu'nun ipleri İMF-TÜSİAD'ın elinde!

Asgari Ücret Tespit Komisyonu, sözde nesnel ve bilimsel olduğunu iddia ettiği bir yöntemle endeksler, göstergeler, istatistikler, rakamlar vb. üzerinden asgari ücretin miktarını belirler. Bunu gören de büyük bir bilimsel icat için laboratuvar çalışması yapılıyor sanır. Üniversitelerden sözde bilim adamları, gerçekte sermaye uşağı bir takım şahıslar, komisyona katılarak görüş bildirirler. İşçinin günlük kalori ihtiyacı bile inceden inceye ölçülür, tartılır. İşçinin sözde hiçbir şeyi eksik bırakılmaz. Kültürel ihtiyaçları, sağlık, barınma, beslenme ihtiyaçları, hepsi sözde bu bilimsel ve nesnel tezgahta hesaba katılır.

Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nun bu bilimsellik

ve nesnellik maskesini sıyırdığımızda, karşımıza 15 tane işçi düşmanı şahıs çıkar. 5'i hükümeti, 5'i işveren kesimini, 5'i de sözde işçileri temsil eden sendika ağalarıdır. Asgari ücretle yaşamları belirlenenlerin ise asgari ücretin belirlenmesinde hiçbir temsil ve söz hakları yoktur.

Bu nesnellik ve bilimsellik iddiası gerçekte sermayenin azami sömürüsünün gereği olarak dayatılan ağır sefalet ücretinin kılıfını oluşturur. Ama bu kez minare kılıfa sığmamıştır. Hükümet İMF'ye sunduğu niyet mektubunda, asgari ücretin emir buyurdukları oranda saptanacağını önceden açık etmiştir:

"36. asgari ücret artışları hükümet temsilcileri, sendika temsilcileri ve işveren temsilcilerinden oluşan Asgari Ücret Komisyonu tarafından belirlenmektedir. Ancak hükümet 2000 yılındaki asgari ücret artışlarının hedeflenen enflasyon oranı ile aynı doğrultuda olmasını sağlamak için çalışacaktır."

Asgari ücrete vergi tokadı

Asgari ücretin koyu bir sefalet ücreti olduğu ülkemizde, bir de bunun üzerine kesintiler ve vergi yükü biniyor. Halen brüt 109 milyon 800 bin lira olan yürürlükteki asgari ücret, 15 milyon 372 bin lira tutarında SSK primi, 11 milyon 22 bin 300 lira tutarında gelir vergisi, 658 bin lira tutarında damga vergisi, 2 milyon 196 bin lira tutarında zorunlu tasarruf kesintisi olmak üzere, toplam 29 milyon 249 bin 100 lira kesinti yapılarak, net 80 milyon 550 bin 900 lira olarak uygulanıyor.

Vergi namus borcudur, vergiyi herkes ödüyor, demeyin. Sermaye kesimi neredeyse hiç vergi ödemiyor. Düşük vergi oranları, vergi muafiyetleri vb. bir tarafa.

Bir araştırmacı üşenmemiş tek tek hesaplamış ve Türkiye'de vergi kaçırmanın mevcut tam 113 ayrı yol ve yöntemini tespit etmiş. Bu iki yıl öncesinin bir araştırması. 113 rakamı şimdi kimbilir kaça çıkmıştır.

Sermayenin vergi vermediği bir ülkede, brütü bile işçinin canına okumaya yeten mevcut asgari ücretten %30'a varan vergi kesmek, adalet değil en büyük namussuzluktur.

Milyonlarca asgari ücretliden kesilen vergiler devlet gelirlerinin önemli bir bölümünü oluştururur. Peki bu vergi işçi sınıfı ve emekçilerin ihtiyaçlarını karşılamak için mi kullanılır? Hayır, başta rantiye kesimleri olmak üzere emperyalistlerin ve işbirlikçisi tekellerin kasasına gider. Devlet, dayatılan sefalet ücretlerine isyan edecek, hakkını arayacak işçinin karşısına sürdüğü polisin, jandarmanın masraflarını ise asgari ücretliden kesilen vergilerle karşılıyor.

Muhalefette iken bütün düzen partileri asgari ücretten vergi almayacaklarını taahhüt edip oy topluyorlar. Hükümete gelince ise istisnasız hepsi, "asgari ücretin vergi dışı bırakılması Türkiye'nin bugünkü koşullarında kolay kolay olacak bir iş değildir" diye buyuruyorlar.

Doğru, kolay kolay vazgeçmeyecekler tatlı sömürü saltanatlarından. İşçi sınıfı "İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret!" talebini ancak sınıf mücadelesinin zoruyla söke söke kazanacak.

Ücret asgari, soygun azami!

Geçmiş yılların enflasyon kayıplarının üzerine sünger çekerler. İnsanca yaşamanın asgarisinin asgarisi bir ücretin yanına bile yanaşmazlar. Asgari ücreti ağır bir sefalet ücreti olarak belirlemek de kafi gelmez onlara. Bir de bunun üzerine padişah usulü okkalı bir vergi tokatı atarlar. Her ay enflasyon sayesinde asgari ücreti biraz daha eritirler. Bunlar da yetmez. "Ne de olsa karşımızda hükümetin, patronların ve sendikacı geçinen uşaklarımızın yakasına yapışmaktan geri duran, verdiğinle yetinen, uyur gezer bir işçi sınıfı var" deyip, sinekten yağ çıkarma politikasını devreye sokarlar. Belirledikleri asgari ücret artış oranını bir seferde değil, 6 aylık dilimlere bölerek verirler. Bir de böyle yankesicilik

yaparlar. Artış oranı 6'şar aylık iki dilim halinde değil de yıllık olarak uygulansa, asgari ücret aylık brüt 117 milyon 500 bin lira olacak. Asgari ücretlinin iki dilimli sistemle aylık kaybı brüt 7 milyon 700 bin lira, 6 aylık toplam kaybı ise 46 milyon 200 bin lira.

Böylece işçi başına 6 ayda net 50 milyon lirayı daha cebe indirirler. 5 milyon işçiden çalınan 50'şer milyon liranın toplamı ise az değil, 250 trilyon eder. Devletin kamu emekçilerine ek zam olarak vermeye yanaşmadığı bir meblağdır bu. Ama aynı devlet eşine dostuna içini boşalttırdığı bankaları kurtarmak için bu meblağın 10 katını gözünü bile kırpmadan feda eder. Off-shor'zedeler için ek yasalar çıkartıp, onların da zararını tazmin eder. Nasıl karşılar tüm bu bitmek tükenmek bilmez ihtiyaçlarını burjuvazinin?

Devlet dediğin zaten bu iş için vardır. Asgari ücretliye vergi tokadı atar, tekellerin teşvik parası olur. Zorunlu tasarruf fonlarını yağmalar, rantiyenin faiz parası birikir. Grev yasakları ile %25 ücret zammı dayatır, sermaye fahiş kârlar eder. SSK birikimlerinin içini boşaltır, özel sigorta şirketlerine yol olur. Tüm emekçilere sefalet ücretlerini dayatır, emperyalist haramilerin haracı olur. Tarımı ve küçük üreticiyi yıkar, emperyalist tarım tekellerinin lokması olur.

"Afrikalı" işçi sınıfımız ve "Avrupalı" burjuvazimiz!..

İşçi sınıfının kazanılmış haklarını gaspederken Avrupa şampiyonlar liginde birinciliğe oynar sermaye iktidarı. Avrupa'da emeklilik yaşı 65, Türkiye'de de 65 olmalı! Avrupa'da SSK türünden bir yük yok, bu kara delik Türkiye'de de kapatılmalı! Avrupa'da esnek üretim var, Türkiye'de de en esnek üretim olmalı! Avrupa'da kıdem tazminatı yok, Türkiye'de de yok edilmeli! Avrupa'da özelleştirme var, Türkiye'de de eksik olmamalı!

Ama sıra işçi sınıfının haklarını vermeye gelince, TC vatan-millet spor klübü aniden amatör kümede top koşturmaya başlar. Avrupa işçi sınıfının kazanımlarının Türkiye işçi sınıfı için de emsal teşkil etmesini talep eden olursa, "orası Avrupa, burası Türkiye, arada dağlar

kadar fark var" diye çıkışılır.

Peki gerçek olan nedir?

Gerçek olan şudur ki, bir avuç asalak, Avrupa burjuvazisinin standartlarında yaşar bu ülkede. Karşılığında senet değil, işçi sınıfı ve emekçilerin ölüm fermanı imzalanarak emperyalist tefecilerden borç para toplanılır. Ve milyonların yıkımı ve sefaleti pahasına elde edilen dövizler, dış borç faiz ödemeleri ve bu bir avuç eşkiyanın Avrupa'dan ithal lüks tüketim masrafları için harcanır.

Örneğin uygulanan sözde çok sıkı "istikrar" programına rağmen geçtiğimiz aylarda ithalatın ihracata nazaran patlama göstermesi ve böylelikle ödemeler dengesini altüst ederek ekonominin gerçek kara deliğini oluşturuyor olması, hükümetin umrunda bile değildir. Çünkü bu kara deliğe, işçi sınıfı ve emekçilerin gaspedilmiş haklarından, azami sefalet ücretlerinden, zorunlu tasarruf fonlarından, özelleştirme gelirlerinden bir yama nasıl olsa bulunur. Bir ek niyet mektubu verilip, yeni baskı metotları da devreye sokulunca, bu iş de halledilir. Çünkü onların istikrar dedikleri, bir avuç asalağın har vurup harman savurmasının istikrarından başka bir şey değildir.

İşçinin boğazından geçen her lokmaya pençe savuran Cottarelli efendimiz de, ithalatın bu kadar artması karşısında sadece kuyruğunu sallar. Çünkü ithalat demek, işçi sınıfına iş ve ekmek demek değildir. Burjuvaziye lüks Amerikan ithal araba, Fransız parfümü, İngiliz köpek maması ve jambon et demektir. Ve bu ithalat arttıkça, İMF'nin ve Cottarelli'nin iplerini elinde tutan

emperyalist tekellerin satışları ve kârları da bir o kadar artar.

Demek ki, işçi sınıfı ve emekçilerin boğazından kesilen, cebinden çalınan kaynaklar, burjuvaziye Avrupa standartlarındaki yaşam koşulları sağlamak için kullanılır. Tekelci sermayenin kâr oranlarına, servet birikimlerine, yediğine, içtiğine, giydiğine, gezdiğine sıra gelince, Avrupa'dan aşağı kalır hiçbir yanları yoktur. Ama işçilerin ücretleri sözkonusu olduğunda, bu ülkede Avrupa değil Afrika standartları geçerli olur.

Bu uçurum aynı madalyonun iki ayrı yüzüdür.

İşte ülkenin "Afrikalı" işçi-emekçi çoğunluğu ülkenin "Avrupalı" burjuva azınlığını "muassır medeniyetler yolunda" 75 yıldır sırtında böyle taşımaktadır. (Afrikalı işçi-emekçi kardeşlerimiz alınmasın, amacımız, onları bizden aşağı göstermek ya da onları bugün yaşadıkları insanlık dışı koşullara layık görmek değildir, hem onları hem bizi birlikte ezen emperyalizmi ve sermayeyi teşhir etmektir.)

Ve egemen sınıflar bu yolda ilerledikçe, sömürünün vahşi kamçısını ücretli kölelerinin sırtında daha da hızlı şaklatırlar:

"Daha fazla fedakarlık, daha az ücret alın, daha çok çalışın, daha fazla kemer sıkın, çünkü milli hedefimiz istikrar, milli hedefimiz rekabet, milli hedefimiz AB, dörtnala ileri!"

Asgari ücretin OECD ülkeleriyle dolar olarak karşılaştırılması, Türkiye burjuvazisinin Avrupa yolundaki bu dörtnala koşuşunun ne sayede gerçekleştiğinin de bir göstergesidir.

Ülke	Aylık asgari ücret (dolar)
Danimarka	2040
Avusturya	1843
İtalya	1800
Lüksemburg	1600
Belçika	1405
Hollanda	1306
Fransa	1258
Almanya	1100
İngiltere	950
Yunanistan	540
İspanya	511
Portekiz	353
Türkiye	152

Kaynak: OECD Employment Outlook, 1998

Ama bu göstergeler sadece bugüne değil geleceğe de ışık tutar. Bizim "Avrupalı" burjuvazimiz bugün işçisinin bir aylık asgari ücretini kendi çocuğuna bir günlük cep harçlığı olarak verir. İşte bu modern kapitalist eşkiyalar çocuklarına bir günlük cep harçlığı olarak işçisinin 2 aylık asgari ücret tutarını vermeyi başardıkları gün, Türkiye'nin AB'ye girmesinin zamanı da nihayet gelip çatacaktır! Tabii, eğer biz bu sömürüye ve zulme dur demezsek! Eğer biz bu kan emici asalakları sırtımızdan alaşağı etmezsek! Eğer biz sermayenin geleceği için çalışmak ve savaşmak suretiyle kendi kendimizin celladı olmak kaderinden kurtulamazsak! Kendi geleceğimiz için devrim ve sosyalizm uğruna savaşmanın bilincine ve kararlılığına varamazsak!

Ortak kaygıları "sosyal patlama"!

Demek ki korkuları sefaletimiz kadar büyük!

Fiyat istatistikleri, enflasyon göstergeleri, asgari geçim endeksleri vb. yalanları bir tarafa bırakırsak, asgari ücreti gerçekte ne belirler sorusunu da sormamız gerekir.

Asgari ücreti gerçekte ne belirler? Asgari ücreti, işçi sınıfının mücadele endeksi ve asgari ücret mahkumlarının sosyal patlama göstergesi belirler.

Sendika ağaları ve liberal reformistler, asgari ücret düşük belirlenince, devleti sık sık sosyal patlama tehlikesine karşı uyarırlar. Kazı canını fazla yakmadan yolacaksın, yoksa kaz uyanır ve elinden kaçıverir, demeye gelir bu uyarının tercümesi.

Korkuları nedir? Korkuları mücadelenin yükselmesi, isyanların patlak vermesi ve artık ayağa kalkan

ezilenlerin denetimlerinden çıkmaya başlamasıdır. Korkuları işçi sınıfının kendi komünist partisinin devrimci bayrağı altında birleşmesi, kendi iktidarı ve sosyalizmin yolunda ilerlemesidir.

Korkarlar. Korkuları yersiz de değildir.

Çünkü isyan bir kez patlak verince, milyonların eylemi yılların durgunluğunun kirini, pasını çözer atar. İşçi kendine gelir, bir hiç olmadığını görür. Kafası, durmuş bir saatin yeniden çalışması gibi tıkır tıkır işlemeye başlar. Bilinci, bitkisel hayattan çıkmış bir ölümcül hastanın yeniden hayata dönüşü gibi yavaş yavaş berraklaşmaya başlar.

İsyan bir kez patlak verince, işçi sınıfı sendika ağalarının yakasına yapışır, onu da koltuğundan alaşağı eder.

Mücadele yükseltilip haklar söke söke kazanılmaya başlayınca, liberal reformistlerin "sosyal barış" "toplumsal uzlaşma", "ulusal fedakarlık" "AB, İLO sözleşmeleri" masallarına artık işçinin karnı tok olur. Bu masallarla geçinen sosyal-reformist partiler ıskartaya çıkarlar. Kendilerini işsiz bırakacak "sosyal patlama" tehlikesine karşı sermaye iktidarını uyarmayı bu yüzden üstlerine vazife bilirler.

Demek ki işçi sınıfının örgütlü mücadelesinden ve ezilenlerin isyanından başka hiçbir şey sermayenin azami sömürü dayatmasının önünde barikat oluşturamaz.

Türkiye işçi sınıfına selâm

Türkiye işçi sınıfına selâm!
Selâm yaratana!
Tohumların tohumuna,
serpilip gelişene selâm!
Bütün yemişler dallarınızdadır.
Beklenen günler,
güzel günlerimiz ellerinizdedir,
haklı günler, büyük günler,
gündüzlerinde sömürülmeyen,
gecelerinde aç yatılmayan,
ekmek, gül ve hürriyet günleri.

Türkiye işçi sınıfına selâm!
Meydanlarda hasretimizi haykıranlara,
toprağa, kitaba, işe hasretimizi,
hasretimizi ayyıldızı esir bayrağımıza.

Düşmanı yenecek işçi sınıfımıza selâm!
Paranın padişahlığını,
karanlığını yobazın
ve yabancının roketini yenecek
işçi sınıfına selâm!

Türkiye işçi sınıfına selâm!
Selâm yaratana!

12 Ağustos 1962

Nazım Hikmet